

Arrest

nr. 75 561 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van *“de impliciete beslissing dd. 23 november 2011 inzake de verlenging van de termijn tot één jaar of 18 maanden waarin de terugname van een asielzoeker moet worden uitgevoerd”*.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 14 oktober 2010 België binnen en dient een asielaanvraag in op 15 oktober 2010.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker reeds werd geregistreerd te Hongarije en vervolgens te Oostenrijk.

Op 25 oktober 2010 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname tot de bevoegde Hongaarse instanties op basis van artikel 16.1.e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

Op 27 oktober 2010 stemmen de Hongaarse autoriteiten in met dit verzoek en verduidelijken zij dat zij instemmen op basis van artikel 16.1.d) van de Dublin II-verordening omdat verzoeker tweemaal asiel heeft aangevraagd in Hongarije en deze twee aanvragen heeft ingetrokken.

Op 19 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Op 19 november 2010 wordt een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Een poging tot overdracht aan Hongarije op 7 december 2010 wordt geweigerd door verzoeker.

Een poging tot overdracht van 13 januari 2011 wordt geweigerd door de boordcommandant/het cabine-personeel.

Op 3 februari 2011 dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de beslissing van 19 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Een poging tot overdracht op 10 februari 2011 wordt afgelast.

Op 9 maart 2011 wordt verzoeker in vrijheid gesteld.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 57 973 van 17 maart 2011 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen wegens laattijdigheid.

Op 18 mei 2011 richt de raadsman van verzoeker per fax en per aangetekend schrijven een brief met ingebrekestelling naar de Dienst Vreemdelingenzaken waarin hij meedeelt dat hij telefonisch vernomen heeft dat de "Dublin-termijn" verlengd werd tot achttien maanden overeenkomstig artikel 19, § 4 van de Dublin II-verordening en vraagt hij om deze beslissing in te trekken.

Op 17 juni 2011 richt de raadsman van verzoeker een brief naar de Dienst Vreemdelingenzaken waarin hij verzoekt om een bewijs van de beslissing tot verlenging van de "Dublin-termijn" overeenkomstig artikel 19, § 4 van de Dublin II-verordening.

Op 30 juni 2011 richt de raadsman van verzoeker een brief met ingebrekestelling tot de Dienst Vreemdelingenzaken waarin hij meedeelt dat, bij gebreke van antwoord binnen de zeven werkdagen, hij meent dat het bestuur een impliciete beslissing tot verlenging heeft genomen en hij daartegen beroep zal instellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 29 juli 2011 dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in van de *"impliciete beslissing dd. 11 juli 2011 inzake de verlenging van de termijn van één jaar of 18 maanden waarin de overdracht van asielzoeker moet worden uitgevoerd"*.

Op 17 oktober 2011 worden bij arrest 68 499 deze vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 15 november 2011 richt de raadsman van verzoeker een ingebrekestelling aan de verwerende partij meldend dat bij gebreke aan een antwoord binnen de vijf werkdagen hij meent dat het bestuur een impliciete beslissing tot verlenging van de termijn tot één jaar of 18 maanden waarin de terugname van de asielzoeker moet worden uitgevoerd, heeft genomen. Hij verwijst naar bijlage 1 bij het verzoekschrift, wat betreft zijn brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken

Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep en formuleert deze als volgt:

“Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. ”

Als algemene regel geldt dat het aan de verzoeker toekomt het bestaan van een belang aan te tonen en eventuele twijfel daaromtrent weg te nemen (R.v.St, nr. 35400, 5 juli 1990; R.v.St, nr.36558, 5 maart 1991; R.v.St, nr. 37685, 24 september 1991; R.v.St, nr. 41599, 18 januari 1993; R.v.St, nr. 55429, 27 september 1995). Dit belang dient te bestaan tot op het moment van de uitspraak (R.v.St., nr. 25907, 26 november 1985).

De nietigverklaring van de bestreden beslissing moet aan verzoeker enig voordeel verschaffen, een nuttig effect ressorteren (R.v.St, nr. 1726, 8 juli 1952; R.v.St, nr. 25547, 2 juli 1985; R.v.St, nr. 25821, 7 november 1985).

Verzoeker stelt In zijn verzoekschrift aangaande het belang dat de bestreden beslissing betrekking heeft op een 'impliciete beslissing' die genomen zou zijn op 23 november 2011.

Nochtans blijkt niet uit de stukken van het administratieve als zou er op die datum een dergelijke beslissing genomen door de verwerende partij.

Louter ten overvloede kan worden vastgesteld dat verzoeker in ieder geval geen beslissing aanvecht die enig rechtsgevolg beoogt, noch zijn rechtstoestand zou wijzigen.

Verzoeker heeft derhalve geen belang bij de eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging en vernietiging van de 'bestreden beslissing'.

Het beroep is onontvankelijk.”

2.2. Een beroep tot nietigverklaring is krachtens artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts ontvankelijk indien het gericht is tegen een individuele beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Met een “beslissing” wordt een uitvoerbare beslissing bedoeld, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtstoestand dan wel zodanige wijziging te beletten (vaste rechtspraak: zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, 14; *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 93).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verweerder niet betwist dat de raadsman van verzoeker op 15 november 2011 een aangetekend schrijven heeft gericht tot de Dienst Vreemdelingen-zaken met als titel *“Mise en demeure”* (ingebrekestelling). In de aanmaning wordt gewezen op het feit dat verzoeker reeds meer dan zes maanden op het Belgische grondgebied verblijft zonder dat de overdracht naar Hongarije heeft plaatsgevonden. De raadsman merkt op dat de Belgische overheid overeenkomstig artikel 20 van de Dublin II-verordening thans verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Verweerder betwist evenmin dat impliciete (of fictieve) weigeringsbeslissingen vatbaar kunnen zijn voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verweerder werpt echter op dat er in casu op 23 november 2011 geen beslissing werd genomen.

De Raad stelt vast dat geen enkele bepaling onder de titel Ibis betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de vreemdelingenwet verwijst naar of dezelfde inhoud heeft als artikel 14, § 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. De vreemdelingenwet geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bevoegdheid om kennis te nemen van een beroep tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad meent dat, gelet op de rechtspraak van de Raad van State vóór de wijziging van de gecoördineerde wetten op de Raad van State waarbij de bepaling van artikel 14, § 3 werd opgenomen, het zijn taak is om voor elk geval apart te onderzoeken of het langdurig stilzwijgen van de overheid kan worden geïnterpreteerd als een impliciete afwijzing van de aanvraag (I. OPDEBEEK, Rechtsbescherming tegen het stilzitten van het bestuur, Brugge, die Keure, 1992, nr. 482, p. 249). Bovendien wijst de Raad

op de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117). Om te besluiten tot het bestaan van een impliciet afwijzende beslissing dient de Raad na te gaan of de overheid verplicht was te beschikken 'op een daartoe correct ingediende aanvraag', of het stilzwijgen van het bestuur langdurig is en of de omstandigheden van de zaak toelaten dit stilzwijgen als een weigeringsbeslissing te beschouwen.

Wat het langdurig stilzwijgen betreft, acht de Raad een termijn van acht dagen vanaf de aanmaning of ingebrekestelling, te kort om te spreken over een redelijke termijn binnen dewelke de overheid zijn bevoegdheid kan uitoefenen, alvorens het stilzwijgen kan worden geïnterpreteerd als een impliciete weigeringsbeslissing. Verzoeker gaat er ten onrechte vanuit dat bij gebreke aan een reactie binnen de vijf werkdagen een impliciete beslissing is genomen tot verlenging van de termijn van zes maanden *"op het einde van de welke de verantwoordelijkheid berust bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend"*.

Ook de verwerende partij stelt op goede gronden: *"Nochtans blijkt niet uit de stukken van het administratieve als zou er op die datum een dergelijke beslissing genomen door de verwerende partij."*

Derhalve toont de verzoeker het bestaan van een *"impliciete beslissing dd. 23 november 2011 inzake de verlenging van de termijn tot één jaar of 18 maanden waarin de terugname van asielzoeker moet worden uitgevoerd"* niet aan.

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan voorwerp.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN